

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 426/2018-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. januára 2019 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku o sťažnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, advokátska kancelária, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8 Cob 84/2015 zo 14. júna 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 8/2018 z 27. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 8/2018 z 27. februára 2018 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej sp. zn. 3 Obdo 8/2018 z 27. februára 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 390,50 € (slovom tristodevät'desiat eur a päťdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Poláka, advokátska kancelária, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 426/2018-14 z 13. novembra 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Cob 84/2015 zo 14. júna 2017 (ďalej len „uznesenie odvolacieho súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 8/2018 z 27. februára 2018 (ďalej len „uznesenie dovolacieho súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ po právoplatnom zamietnutí žaloby o náhradu škody vedenom pred Okresným súdom Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. 14 Cb 237/1999 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 8 Cob 126/2010

z 28. septembra 2011 sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie domáhal obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 14 Cb 237/1999. Súd prvej inštancie o návrhu sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 5 Cb 123/2013 z 19. novembra 2014 tak, že návrh na obnovu konania zamietol. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania na súde prvej inštancie podal proti označenému uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Sťažovateľ proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením dovolacieho súdu tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol, keď konštatoval, že niektorými sťažovateľom namietanými dôvodmi prípustnosti jeho dovolania sa nezaoberal s poukazom na názor veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 (ďalej len „rozhodnutie veľkého senátu“).

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že odvolací súd návrh nesprávne právne posúdil, keď ignoroval podľa jeho názoru rozhodujúce právne skutočnosti pre posúdenie tohto návrhu. Prijaté závery sú podľa jeho názoru *„v príkrom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, ale aj s elementárnou logikou a predpismi, ktoré upravujú inštitút obnovy konania, keď odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie prijal záver, podľa ktorého mohol získať fotokópiu listinného dôkazu výtlačku č. 4 Zmluvy o kúpe a výhradnom obchodnom zastúpení č. 00280992/2, ktorá je podpísaná v zastúpení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a informáciu o jej obsahu už v pôvodnom konaní, a to ak by navrhol vypočuť svedka [REDAKOVANÉ], ktorý hol zamestnancom protistrany, navyše viazaný povinnosťou mlčanlivosti“*. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa je potrebné dodať, že jedným z dôvodov zamietnutia jeho pôvodného návrhu o náhradu škody bola skutočnosť, že sťažovateľ v konaní predložil zmluvu (z ktorej odvádzal svoj nárok, pozn.), kde chýbal podpis oprávnenej osoby ([REDAKOVANÉ], pozn.). Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza skutkové tvrdenia a sudy, ktorými argumentuje v neprospech správnosti označených rozhodnutí súdov, ktoré považuje za nesprávne a porušujúce jeho označené práva. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietal, že najvyšší súd sa *„pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzil len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku“*, čím mal porušiť základné právo

sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Ako už bolo uvedené, ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa v rozsahu vymedzenom v záhlaví tohto rozhodnutia na ďalšie konanie.

5. Následne ústavný súd 30. novembra 2018 vyzval krajský súd a najvyšší súd, aby sa vyjadrili k vecnej stránke sťažnosti a zaujali stanovisko k možnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci. Zároveň v ten istý deň písomne požiadal krajský súd, ako aj najvyšší súd o zaslanie zberného spisu, ako aj základného spisu vo veci samej.

6. Krajský súd doručil 27. decembra 2018 ústavnému súdu elektronické podanie – vyjadrenie a žiadaný súdny spis 2. januára 2019. Najvyšší súd doručil 28. decembra 2018 ústavnému súdu vyjadrenie a zberný spis. Z označených vyjadrení vyplýva, že obe označené súdy vyjadrili súhlas s upustením od ústneho pojednávania o sťažnosti. K jej vecnej stránke krajský súd v podstatnom uviedol:

„... Odvolací súd posúdením obsahu odvolania považoval za podstatné odvolacie námietky žalobcu, že súd prvej inštancie nemal vychádzať zo zmätočného vyhlásenia [REDAKOVANÉ] zo dňa 13.10.2014, ktorého žalobca nežiadal vypočuť ako svedka v konaní o obnove, že bolo potrebné vychádzať zo svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ], že žalobcovi sa postupom súdu prvej inštancie odňala možnosť konať pred súdom, vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci, prekročil rozsah preskúmavania upravený v ust. § 228 až 234 O.s.p., a že súd prvej inštancie vo výroku II. ultra petitem v rozpore s procesnou praxou zastavil konanie v merite veci, ktoré rozhodnutie má svoje miesto až v rámci konania o povolení obnovy konania a že o merite veci sa rozhoduje až v druhom štádiu konania. S uvedenými odvolacími námietkami sa odvolací súd podrobne vysporiadal, pričom sa nestotožnil s odvolacími dôvodmi, a to ani v jednom tvrdení uvedenom v odvolaní, a jeho argumentáciu nepovažoval za dôvodnú. Zhodne so závermi súdu prvej inštancie dospel k záveru, že dôkazy, ktoré žalobca predložil v konaní o návrhu na povolenie obnovy, mohol predložiť už v pôvodnom konaní.“

7. Najvyšší súd k vecnej stránke sťažnosti vo svojom vyjadrení v podstatnom uviedol:

„Úlohou súdov je poskytovať súdnu ochranu v materiálnom zmysle, a nie vo formálnom zmysle. Predmetnú skutočnosť by mal Ústavný súd Slovenskej republiky zohľadniť aj pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa a pristupovať k nej z materiálneho hľadiska, a nie čisto formalistický zrušením rozhodnutia, lebo sa dovolací súd nezaoberal zákonným ustanovením označeným niektorých z dôvodov prípustnosti dovolania bez toho, aby tieto boli podopreté akoukoľvek argumentáciou vyžadovanou ustanovením § 432 ods. 2 C. s. p. V zmysle ustálenej judikatúry platí, že ak je už pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia zrejmé, že súd, ktorému sa vec po zrušení jeho rozhodnutia má vrátiť na ďalšie konanie, bude musieť rozhodnúť rovnako ako v zrušovanom rozhodnutí, lebo iné rozhodnutie mu platný právny stav ani neumožní (t. j. ak súd po vrátení veci nebude môcť postupovať alebo rozhodnúť inak, ako pred zrušením jeho rozhodnutia), nemá kasačné rozhodnutie opodstatnenie (k tomu napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/9/2014, 3MCdo/12/2014, 3MCdo/14/2014, 8MCdo/13/2014 a 4MCdo/17/2014 a im zodpovedajúce uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 194/2016 a II. ÚS 729/2015). Tieto závery sú podľa nášho názoru aplikovateľné aj na rozhodovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa.“

8. Označené vyjadrenia najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu ústavný súd zaslal 3. januára 2019 právnomu zástupcovi sťažovateľa s možnosťou zaujať k nemu stanovisko a zároveň požiadal aj o vyjadrenie k možnému upusteniu od ústneho pojednávania o sťažnosti.

9. Právny zástupca sťažovateľa doručil ústavnému súdu 7. januára 2019 súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

10. Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dovolacieho súdu, ústavný súd konštatuje a vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

16. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

17. Všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

18. Zákaz kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania bol od prijatia rozhodnutia veľkého senátu predmetom všeobecnej diskusie a kritiky odbornej verejnosti. Vzhľadom na nejednotnosť názorov ústavného súdu v otázke posúdenia ústavnej konformnosti takéhoto názoru vyjadreného v označenom uznesení veľkého senátu aplikovaného vo viacerých prípadoch bol aj predmetom zjednotenia názorov v pléne ústavného súdu podľa § 6 zákona o ústavnom súde, pričom v konaní vedenom pod PLz. ÚS 1/2018 bolo 25. apríla 2018 prijaté uznesenie pléna ústavného súdu s neskôr uvedeným stanoviskom, ktorým sú jednotlivé senáty podľa § 6 poslednej vety zákona o ústavnom súde pri rozhodovaní v ďalších obdobných veciach viazané.

19. „Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku, ako aj § 421 Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 Civilného sporového poriadku, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rovnako, pokiaľ sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené § 420 písm. a) až f) Civilného sporového poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania

z hľadiska existencie tej procesnej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (PLz. ÚS 1/2018).“

20. III. senát ústavného súdu sa s prijatým stanoviskom pléna plne stotožňuje a v podrobnostiach odkazuje naň.

21. Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že predmetné stanovisko pléna je aplikovateľné aj na vec sťažovateľa, pretože najvyšší súd v jeho veci neposúdil aj súbežne uplatnené dôvody prípustnosti jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Ústavný súd sa nestotožnil s citovanou obranou najvyššieho súdu uvedenou v stanovisku k prijatej sťažnosti (bod 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia), že sťažovateľ vo svojom dovolaní riadne neuplatnil dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 a) a b) CSP, ale len formálne, a preto by rozhodnutie o dovolaní po zrušení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavným súdom a vrátením najvyššiemu súdu na ďalšie konanie viedlo k rovnakému výsledku. Pokiaľ by ústavný súd akceptoval túto obranu, došlo by k atrahovaniu právomoci najvyššieho súdu ústavným súdom a vlastnému posúdeniu podaného dovolania ústavným súdom z hľadiska jeho možnej neúspešnosti, čo je neprípustné. Otázka posúdenia, či sťažovateľ účinne uplatnil dôvody svojho dovolania, alebo len formálne, náleží do právomoci najvyššieho súdu, a nie ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu je obrana najvyššieho súdu neakceptovateľná. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že je povinnosťou najvyššieho súdu preskúmať všetky uplatnené dôvody dovolania v samotnom rozhodnutí o ňom a preskúmateľným spôsobom zaujať k nim postoj. Podľa názoru ústavného súdu nie je možné nahrádzať a dopĺňať dôvody rozhodnutia o dovolaní, respektíve dodatočnou argumentáciou odôvodňovať správnosť výroku o dovolaní ex post bez toho, že by tieto dôvody neboli aspoň implicitne obsiahnuté v samotnom odôvodnení rozhodnutia o dovolaní. Pokiaľ najvyšší súd poukazoval na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 194/2016, ústavný súd konštatuje, že okolnosti a dôvody rozhodnutia sú neaplikovateľné na vec sťažovateľa z dôvodu, že v označenej veci boli identifikované ďalšie nedotknuté právne závery (absolútna neplatnosť) obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré spochybnené neboli a ktoré by aj v prípade zrušenia rozhodnutia ústavným

súdom a vrátenia veci všeobecnému súdu bránili vo veci konajúcemu súdu dospieť k inému výroku.

22. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd považoval za dostatočne preukázané, že sťažovateľ uplatnil aj dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, pričom, vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia dovolacieho súdu, je nepochybné, že najvyšší súd sa týmto dôvodom odmietol zaoberať s poukazom na rozhodnutie veľkého senátu, čím v okolnostiach posudzovanej veci odňal dovolateľovi právo na prístup k súdu a porušil zásadu zákazu denegatio iustitiae, preto ústavný súd vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením dovolacieho súdu (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

23. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

24. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením dovolacieho súdu, bolo pre dovŕšenie ochrany porušených práv potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

25. V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

26. Vecným zaoberaním sa sťažnosťou vo vzťahu k namietanému uzneseniu odvolacieho súdu ústavnému súdu bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 in fine ústavy, a preto rešpektujúc zásadu vlastného sebaobmedzenia a zdržanlivosti

(PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011), ústavný nepovažoval za potrebné zaoberať sa namietaným uznesením odvolacieho súdu, ktoré bude predmetom posúdenia zo strany najvyššieho súdu po vrátení veci na ďalšie konanie. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadol aj na zásadu minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, keďže nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu namietaného porušenia týchto práv v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne pozri napr. IV. ÚS 128/07, I. ÚS 643/2017, III. ÚS 202/2018).

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhovел (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

III.

28. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

29. Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa si uplatnil trovy konania v sume 598,26 €.

30. Ústavný súd vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu, pričom ak ide o zastupovanie viacerých osôb podľa § 13 ods. 2 vyhlášky, sa základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

31. Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2017 v sume 921 €. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom

súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 153,50 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľa aj nárok na náhradu režijného paušálu 9,21 € za dva úkony podľa vyhlášky vykonané v roku 2018. Keďže právny zástupca sťažovateľky je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, odmena a náhrady sa zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty. Pokiaľ ide o písomné podanie právneho zástupcu k stanovisku krajského a najvyššieho súdu doručeného 7. januára 2019, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov konania sťažovateľovi nepriznal, keďže podanie neobsahovalo žiadne argumenty alebo skutočnosti, ktoré ústavnému súdu neboli známe z predloženého spisu, resp. zo samotnej sťažnosti.

32. Na základe uvedených skutočností ústavný súd priznal celkovú náhradu trov konania v sume 390,50 €, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (bod 3 výroku rozhodnutia).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2019